

GAY MERCADER I COMPANYIA

Empresari i filàntrop

King Krimson, Frank Zappa, Rollings, Chicago, Joan Baez, Genesis, Chic Corea, Elton John, Lou Reed, Police, Patti Smith... han passat per aquest país gràcies a les gestions de Gay Mercader i Companyia. Una empresa que ha conegut ruïnes memorables, però amb un saldo —sobretot artístic— del tot positiu. Per al 87, diuen que en preparen una de ben grossa.

Angels Pera

Fill d'un empresari català establert a París, nebot de la Maria Mercader i de Vittorio de Sica, i cosí de Ramon Mercader, l'home que va assassinar Trotski, entre d'altres parentius de menys anomenada, no dubta a definir «una mica folklòrica» la seva família.

Llarg i ossut, va pels trenta-vuit, però sembla molt més jove. Potser perquè té cara de nen gran. Actua i

parla amb reserves quasi britàniques. Segurament, les utilitza com a defensa per no dir tot el que sap. O tot el que pensa. O perquè no preguntin massa. Es confessa un egòlatra, i no és gens amant dels personalismes excessius.

Al despatx de la seva empresa, «l'empresa», peonera en aquest país en la promoció i el muntatge de concerts, a més d'unes immenses butaques verdes, hi destaca una altíssima escultura de cabell sobre estructura de

«Vaig començar a dur conjunts estrangers perquè ningú no ho feia».

ferro. És del Tito, patrocinat seu i una de les seves «passions personals».

Ell, Gay Mercader —i companyia—, que han fet possible que en aquest país es pogués veure en directe gent com King Krimson, Emerson, Lake & Palmer, Frank Zappa, Tangerine Dream, els Rollings, Chicago, Joan Baez, Genesis, Chic Corea, Stranglers, Queen, Tina Turner, Elton John, Lou Reed, Police, Roxy Music, Bob Dylan, Yes, els Cure, Jim Capaldi, Patti Smith, etc., s'ha mostrat discretíssim a l'hora d'avançar-nos els noms dels grups que pensa dur enguany a la península. Dos noms només: els Motor Head, al març, i Gary Moore, al maig. No els hem pogut treure res més.

—¿Per què tanta discreció?

—Quan dic alguna cosa, m'agrada que sigui del tot vàlida, i per això no dic res que no sigui del tot segur.

—Diuen que tens la mateixa paraula quan es tracta de diners: que, si dius «pago», pagues.

—Sí, sí. Sempre ho he pagat tot. Això, ja m'ho va ensenyar el meu pare de petit. Ell, que és un senyor que té molts diners i que havia tingut molts negocis, ha fet molts tractes de paraula. I la paraula, almenys al que era el seu món de negocis, és sagrada.

—Dius que el teu pare «tenia» molts negocis. ¿Ja no els té?

—Tenia molts negocis a París, que és on m'he criat jo, i ja no els té, perquè se'ls va vendre, en veure que ni jo ni cap dels meus germans no s'hi dedicava.

—¿Quan vas venir cap aquí?

—A mi, el maig del 68 em va agafar a París, llavors tenia 18 anys. Va ser com una mena d'il·luminació i em vaig fer mig hippy. Vaig venir a Barcelona i se suposava que d'aquí me n'aniria a donar la volta al món. Però aquí vaig conèixer el Toni Miró, ens vam fer molt amics i em vaig posar a treballar amb ell a la seva botiga. Venia camises, amb la qual cosa tenia escandalitzada tota la meva família que no entenien com podia viure amb el sou d'un dependent. Mentre treballava amb el Toni Miró, vaig conèixer un tio, un tal Segis. A tots dos ens agradava molt la música i teníem moltes xerrades, i divagàvem, que si jo duria els King Krimson, que si amb els Pink Floyd la gent vindria de Màlaga a peu, i, així, parlant, que si fem que si no fem, ens en vam anar a Londres.

—¿Per contractar algun grup?

—Sí, vam contactar amb una gent

que es deien Black Sabbath i, quan ja estava tot lligat i les entrades venudes, se'ns posen malalts. Vam haver de suspendre el concert i tornar els diners a la gent.

—¿Arruïnat abans de començar?

—Sí. Vaig anar a veure els tios que ens havien deixat els diners i els vaig dir que ja pagaria. Llavors, vaig contractar els Incredible String Band, que van actuar al Palau de la Música el 1973. Era el primer concert que feia i va ser un èxit. Aquest conjunt, se l'escoltava tothom que prenia àcid i els meus raonaments de *marketing* van ser els següents: hi ha molta gent que es pren àcids, aquests són els reis dels tios que en prenen, doncs, la gent que en pren, que són molts, sortiran de les tombes per veure'ls. I, efectivament, el Palau es va omplir de païos amb melena. Amb aquest conjunt vam guanyar diners, vam pagar deutes i vam veure que el negoci podia funcionar.

—¿A principis dels 70, éreu els únics que muntàveu concerts o hi havia altra gent?

—Vaig començar a fer-ho perquè ningú no ho feia. Em refereixo a conjunts estrangers. En aquella època, hi havia un rotllo nacionalista i anticonjunts anglesos i estrangers molt fort. Portar grups estrangers a actuar aquí estava molt mal vist, tant per les autoritats com per la mateixa gent. Coses típiques de la incultura.

—Potser, a la gent, els resultava molt difícil pagar segons quins preus. Sobretot, si no hi estaven acostumats.

—Això, també. Però era molt més fort el rotllo antianglès i tot això.

—De la «música laietana», de la «cançó» i de la «cultureta» d'aquest país en aquells anys, ¿te'n vas mantenir al marge?

—Sí, però això no vol dir que no sigui amic d'ells, i que no m'agradés el que alguns feien. El que passa és que no m'agraden les batalletes, no sóc d'anar-me'n a ficar en cap mena de *tinglados* d'aquests. També hi deu influir la meua manera de ser. Sóc molt solitari, poc amant del paripé i m'agrada estar tranquil i veure les coses amb certa distància. Però ja dic que vaig ser amic de tots ells. Fins i tot he sigut parent del Serrat...

—¿Com?

—Una de les meves ex-dones és la filla d'una germana de la dona de Joan Manuel.

—¿Vas ser nebot d'en Serrat?

—Tècnicament, sí. A més, per fer-li conya, sempre que me'l trobava, el saludava: «¡Hola, tiet!» S'empenyava molt...

—¿Saps que, entre moltes d'altres coses, ets famós per les teves ruïnes econòmiques?

—Sí, i, en canvi, no m'he desanimat mai. Haig de reconèixer que el meu ego no és qualsevol cosa, i sem-

el preu de les entrades. Total, que la gent se'ns va tirar a sobre, que era un preu abusiu... però jo no tenia elecció: o venien els Rollings o no venien.

Vaig decidir que sí, però vaig perdre moltes peles perquè no vam omplir. Ara, però, molta gent es penedeix de no haver-hi anat.

—¿Què tal els va sentar als Rollings?

—Els estaven encantats. Van cobrar i, a més, ens vam fer molt amics. Sobretot, amb el Keith Richards. Fi-

«Els Rollings veien açò com Àfrica, es a dir, africanament negre».

pre me n'he sortit. De totes.

—A part de la primera ruïna que ens has explicat, una de les que t'ha dut a la fama va ser la produïda l'any 1976, quan vas dur els Rollings a Barcelona per primera vegada.

—I tant. En un principi, jo volia que actuessin a Cambrils. Era un lloc fantàstic, que seguia bastant el concepte clàssic de l'amfiteatre. Quan ja ho teníem tot lligat i els Rollings contractats, ens vénen el secretari i l'alcalde del poble i ens diuen que no. Que dels Rollings, res de res. Que els havien dit que duïen camions molt grans i que quan els obrien sortien tot de tios que es dedicaven a violar les ties. Tot plegat, unes bestieses brutals. Bé; parlo amb els Rollings, que, per cert, veien això com Àfrica, és a dir, africanament negre i, no sé com, els vaig convèncer per actuar a la Monumental. Com que havíem previst una assistència de més de trenta mil persones i el que teníem al final era de disset mil, s'havia d'augmentar molt

xa't si ens vam enrotllar bé, que me'n vaig anar amb ells cap a Alemanya, seguint-los en la seva gira.

—¿Te'n vas anar amb ells per amistat o per fugir de les crítiques que vas rebre aquí?

—Home, llavors jo estava molt decebut, ens van criticar molt, va ser la vegada que més diners perdia, deien que estàvem acabats, però me'n vaig anar perquè em venia de gust.

—Encara que les teves ruïnes han estat sonades, el negoci continua funcionant. Sempre heu mantingut un nivell.

—He guanyat molts més diners dels que he perdut. És el que et deia abans de la moral i de l'ego. És molt difícil que jo m'enfonsi. He tingut èpoques en què he fet menys coses, com per exemple després de l'actuació dels Rollings l'any 82: M'havia divorciat dues vegades seguides, em vaig tornar a casar, me'n vaig anar a viure a Dallas tres anys... Estava per altres coses, però, tot i així, el negoci conti-

nuava funcionant, bàsicament perquè crec en la feina d'equip i la gent que treballa amb mi ho fa des de fa molts anys. D'altra banda, amb un telèfon a la mà, puc treballar des de qualsevol lloc del món, i això és el que feia. Després, el 84 o el 85, vaig tornar i aquest any sera mogudet. Estem preparant una sorpresa important.

—*Corren rumors que amb l'Oriol Regàs i altra gent esteu preparant algun projecte.*

—Amb l'Oriol, persona que admiro moltíssim i amb la qual va néixer Gay & Company com a tal el 75 en Serrat, en Xavier Olivé, en Carles Duran i altra gent estem estudiant precisament què es podria fer conjuntament sense, d'altra banda, deixar de fer el que cada un de nosaltres fa. De moment, no hi ha res en concret, i prefereixo no dir-ne res més.

—*¿Has pensat mai a muntar la teva pròpia productora?*

—No, no, però estic ficat en històries d'aquestes.

—*¿Quines són?*

—*(Rient)* No vull dir-ne noms, no m'agrada dir-ne... m'estimo més quedar al marge.

—*¿Quin tipus de tractes tens amb l'Archibald?*

—*(Continua rient.)* Se suposa que sóc el seu manager, amb tot el que això implica...

—*¿I amb el Tito?*

—El Tito, no me'l plantejo com un negoci, és un plaer treballar amb ell. Del Tito m'agrada tot, m'agrada com va tot. M'agrada que el que hem discutit i pensat es va fent. Que passa el que pensàvem que passaria. I sobretot el que m'agrada molt més és que gent d'un cert nivell, com el Federico o el Fernando Amat, diuen que el que fa està molt be. Que no s'ho esperaven, i que han de reconèixer que està be. M'hi he gastat molts milions, amb ell, però crec que s'ho val. Com també s'ho val haver ajudat i apostat per la gent de l'Otto Sutz o pel Javier de las Muelas. És un problema d'ètica personal, crec que, si rebo per un costat, haig de donar per un altre. De tal manera, que la meua dona diu que persegueixo els pobres, que els oloro a dos-cents metres.

—*¿Què més t'agradaria fer?*

—Somnis de nen petit.

—*¿Per exemple?*

—M'agrada moltíssim la naturalesa i estar en contacte amb els animals. M'agradaria poder viatjar més sovint i conèixer a fons uns animals que m'encanten, com són els dofins, per exemple. □

IKONO

LES RUÏNES DE L'AJUNTAMENT

¡Ja tenim casa!

Després de 12 anys d'enfrontaments, els veïns del carrer de Josep Maestre de València i el Patronat Municipal de l'Habitatge han arribat a un acord. Trenta-dos propietaris seran allotjats per l'Ajuntament.

A. Robles

«¡Ja tenim casa!» Aquesta fou la primera frase pronunciada per Fèlix Calvo, president de l'Associació de Veïns del carrer de Josep Maestre número 20, als trenta-dos propietaris d'habitatges declarats en ruïnes per l'Ajuntament de València i que es negaven a abandonar el seu lloc de residència si abans no s'arribava a una solució sobre el greu problema que els afectava. L'acord entre Calvo i el vice-president del Patronat Municipal de l'Habitatge, Robert Cantos, permetrà als dinou veïns que avui viuen en els patis 10 i 11, sobre els quals pesava una ordre forçosa de desallotjament, traslladar-se a pisos situats als Jardins del Cid, en el terme municipal de Mislata. Les despeses de transport, les assumiria el consistori.

Els nous habitatges, que han estat cedits en precari —amb opció a compra— per la Caixa d'Estalvis de l'Ajuntament, només podran ser ocupats pels afectats per un període de sis mesos, prorrogables fins a trenta més.

El greu problema a què ara s'ha posat fi, s'inicià el 1975 ja que quasi alhora que el Patronat, organisme impulsor de la construcció, lliurava les claus als propietaris els veïns començaven a deixar-se de les defi-

ciències que hi trobaven. De primer, fou la detecció d'humitats i poc després, l'aparició d'escletxes en sostres i forjats. La degradació de l'edifici ocupat en la seua totalitat per 108 famílies, ha estat tan gran que fins ara tots els informes tècnics sol·licitats han coincidit a assegurar que els patis 10 i 11 havien de ser desallotjats immediatament.

Després de l'acord assolit, es soluciona només una part del conflicte. Sembla clar que tots els patis del número 20 d'aquest carrer es troben en les mateixes condicions i és possible que en avant calga desallotjar la resta de les famílies que hi viuen i enderrocar totalment la finca. Ara, i de moment, es procedirà només al de les escales citades. El cost que pot suposar la construcció del grup arribarà probablement als 800 milions de pessetes, per als quals l'Ajuntament haurà de crear partides especials. Aquesta inversió podria recuperar-se quan el consistori posàs a la venda els baixos comercials que s'ubicarien en la mateixa finca i amb la construcció de distints pàrquings en la zona. Segons Fèlix Calvo, «els veïns no posarien cap objecció al fet que les torres que es construïssen superassen el nombre de pisos que ara tenen, la qual cosa també ajudaria a sufragar part d'aquesta considerable inversió». □